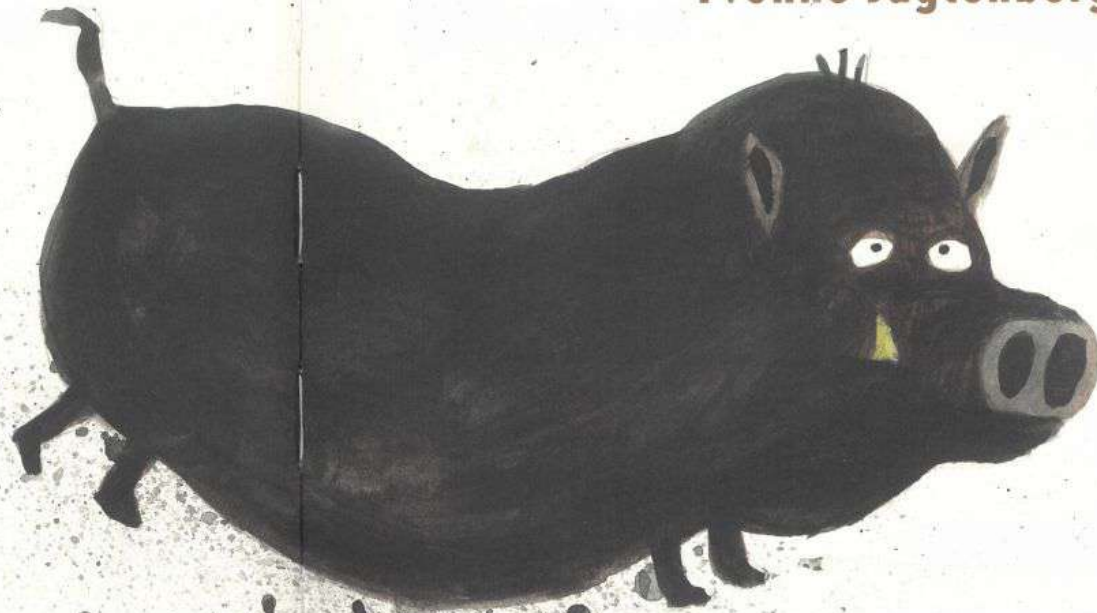

Hup, Herman!

Yvonne Jagtenberg

Jagtenberg
m
berg

Herman het hangbuikzwijn vond het leven best wel fijn.
Hij modderde en wroette de hele dag door.

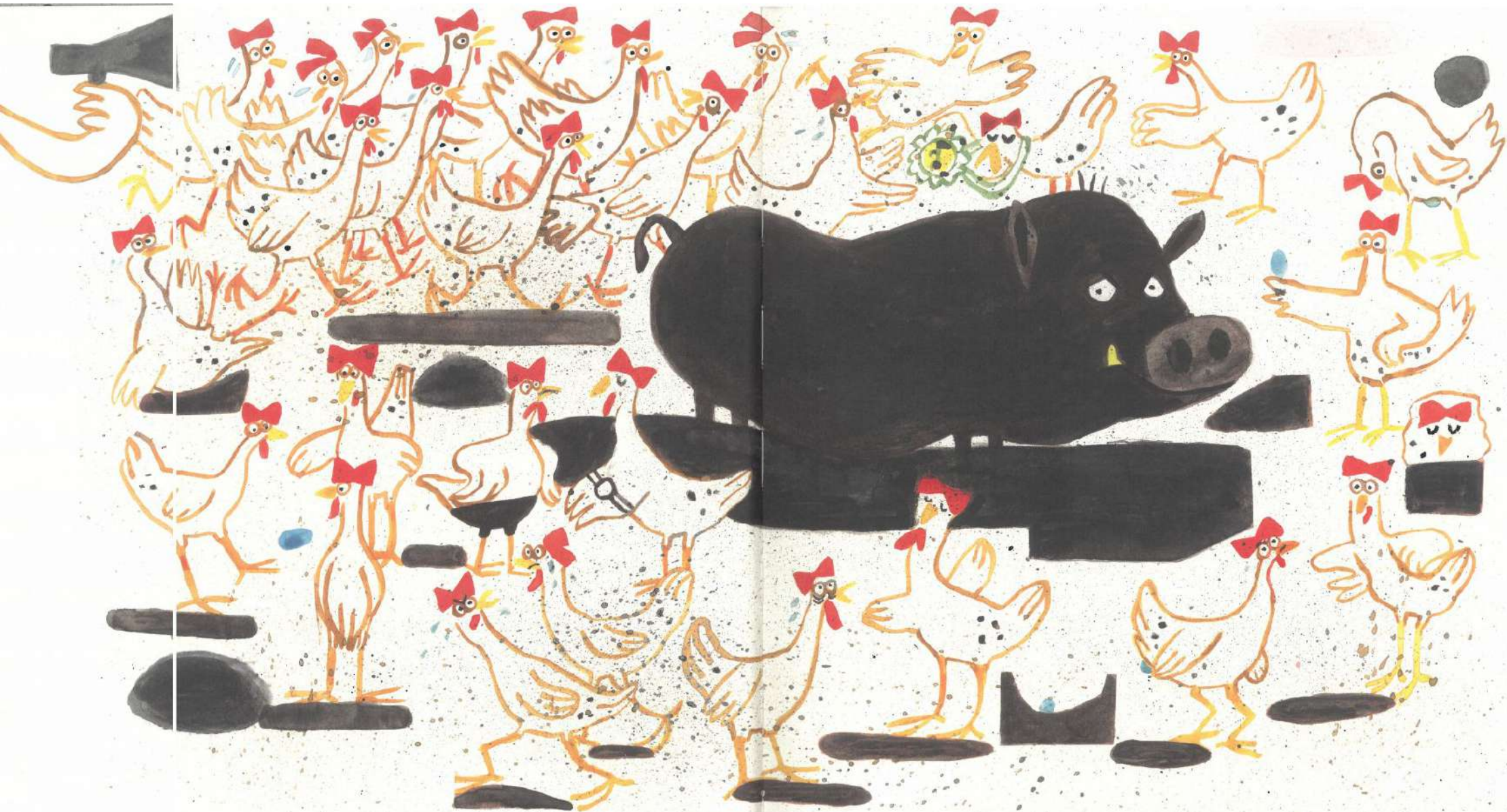
Hij was goed in modderen en wroeten, de beste eigenlijk.
Maar Herman deed niet aan wedstrijdes.

Niet zoals de kippen, die kakelden over wie het eerste ei gelegd had.
Of welke kip er als de kipperf bij was.

Of zoals de haan, die elke ochtend als eerste wakker wilde zijn.
En overal bovenuit kukelde: 'Ik ben de eerste, de béste!'

Dat wedstrijdgedoe maakte Herman maar chagrijnig.
Elke dag dat gekakel en gekukel over wie de eerste was, de beste.

Ik zal eens laten zien wie de eerste en de beste is, dacht Herman.

Hij was dan wel een hangbuikzwijn, maar rennen kon hij ook.
Hij holde achter de kippen aan. De kippen vlogen weg!
De wedstrijd was begonnen.

Herman holde op zijn korte poten, harder dan hij ooit gehold had.
'Hup Herman! Hup Herman!' kraaide de haan.

Herman holde, net als iedereen, zo hard als hij kon!
Hij zou weleens lat en zien hoe snel hij was.

Met zijn neus in de wind en de modder op zijn lijf.
De kippen konden hun ogen niet geloven. Ze struikelden en gleden uit van schrik.

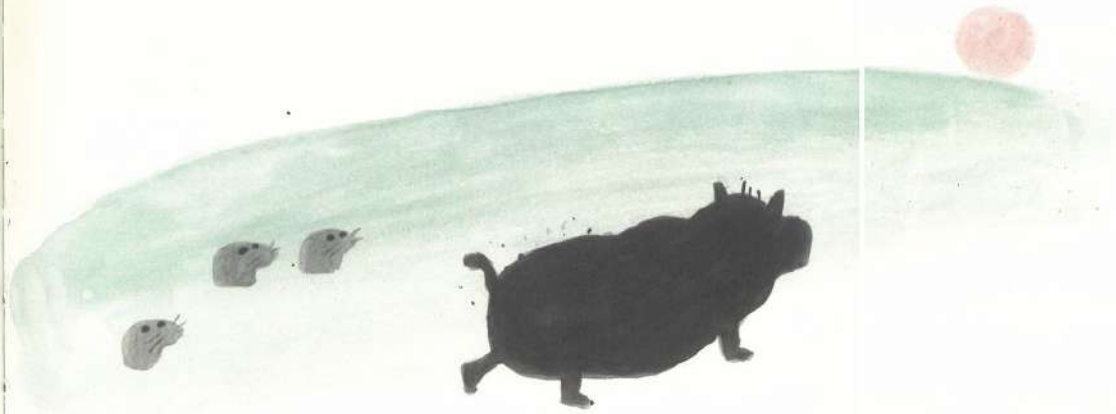
Maar Herman struikelde niet. Hij holde door.
'Hup Herman! Hup Herman!' bromden de vliegen rond zijn kop.

Herman deed mee aan een wedstrijd, dat mocht in de krant.

Hij holde en holde. Langs bergen en over het strand.

Misschien won hij de wedstrijd wel.

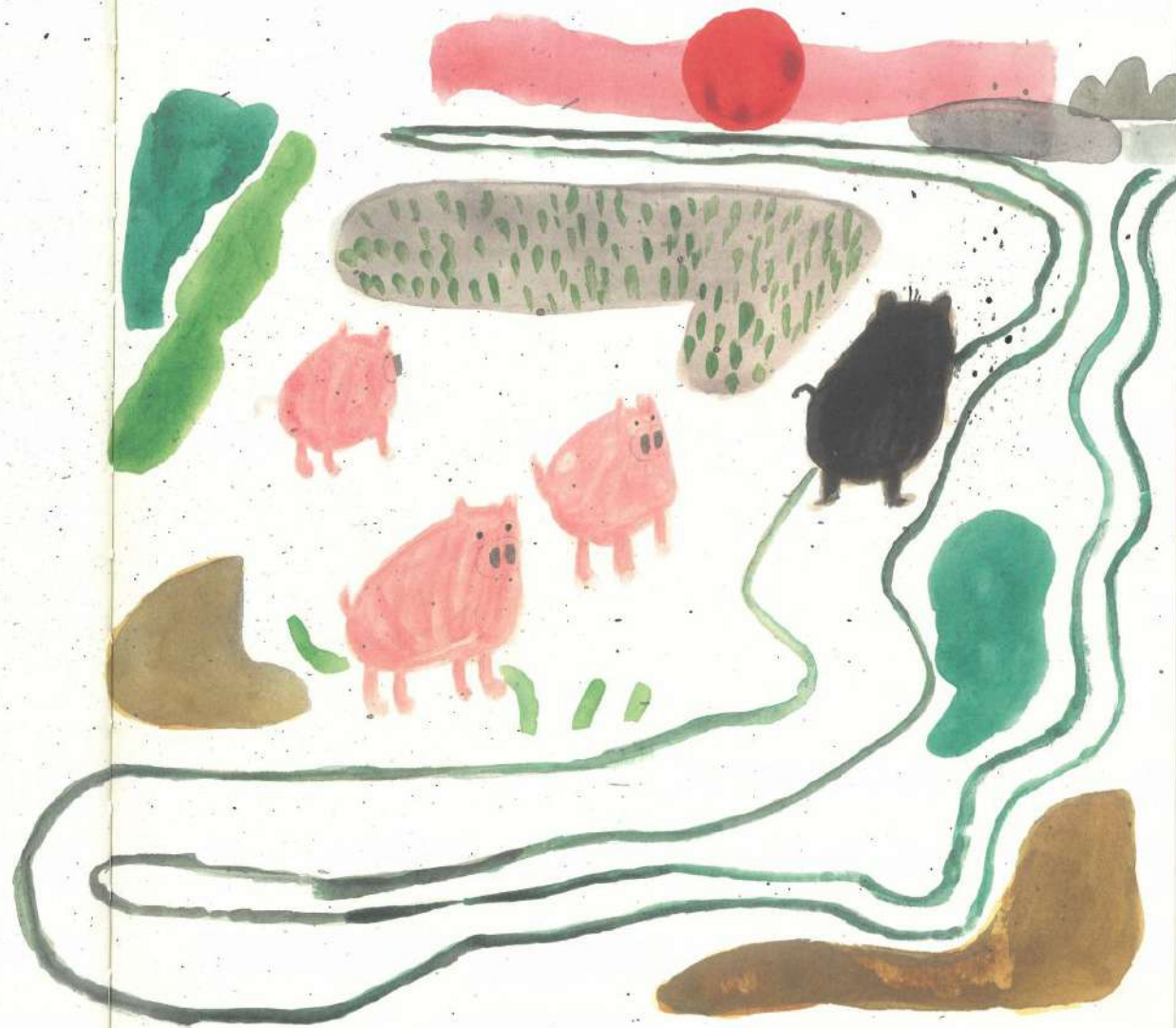

Maar plotseling stopte Herman met hollen. Hij ging liggen op zijn rug in het zand.
Hij moest woelen en kroelen. Zijn modderige vacht schurken. Zo was hij helemaal Herman.

Dit ben ik, dacht hij blij.

Had hij nu gewonnen?' Herman wist het niet meer.
Hij miste zijn eigen ba k vol modder en stront, dat wist hij wel.

Hij zuchtte en knorde: 'Hup Herman, naar huis!
Langs de kant van de weg knorden drie roze varkens: 'Hup Herman! Hup Herman!'

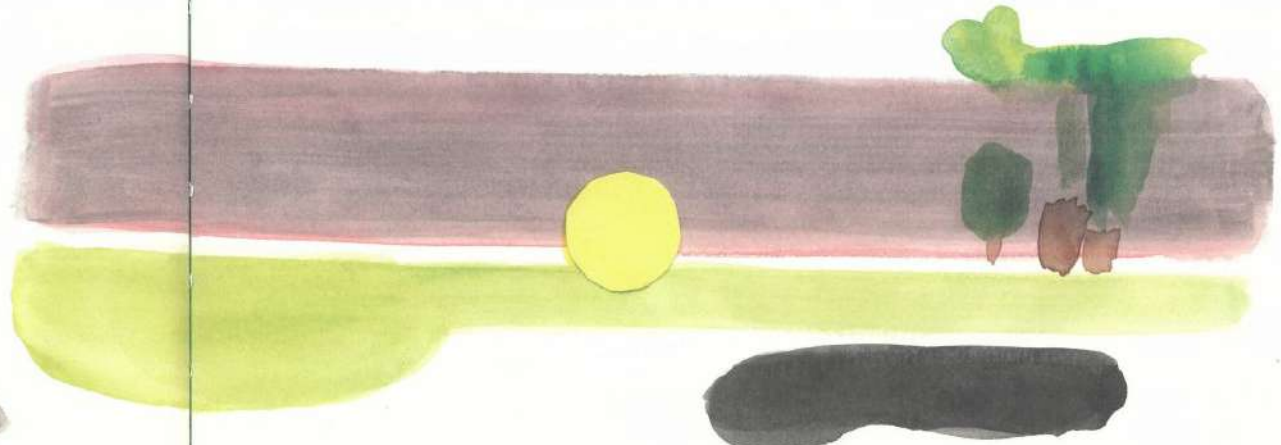

Maar hollen naar huis, dat lukte niet meer.
Zijn buik was leeg en zijn poten deden pijn.

Herman sjokte en zuchtte diep. De nacht zuchtte mee.
'Hup Herman! Hup Herman!' blies de wind in zijn oor.

De weg naar huis was een stuk langer dan de heenweg. Herman liep de héle nacht.
Toen hij thuis kwam werd het al weer dag. De zon kwam op en de haan kraaide: 'Ik ben de eerste...'

Maar toen zag hij Herman en hield wijselijk zijn kop.
Want niet hij, maar Herman was de eerste die wakker was.

Herman had gewonnen, al wist hij zelf niet goed hoe.
'Herman is de eerste De beste!' riepen de kippen.

Maar Herman knorde, het interesseerde hem geen zier. Hij nam een bad en at.
Hij modderde maar wat aan. Daar was hij goed in. De beste eigenlijk.